

Arrest

nr. 170 980 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 juni 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoekster in het Rijk werd op 14 februari 2016 vastgesteld ingevolge een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 februari 2016 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster werd op 13 maart 2016 opnieuw aangetroffen en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.4. Op 8 april 2016 diende verzoekster een asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 april 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.6. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 mei 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 189 603 van 13 juni 2016 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Op 21 juni 2016 diende verzoekster een nieuwe asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 23 juni 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : [M.]

voornaam : [S.]

[...] nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond :Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster verschaft in dit verband de volgende toelichting:

“Verzoekster werd van haar vrijheid beroofd met het oog op repatriëring. Zij verblijft momenteel in een gesloten centrum net om dit doel te verwezenlijken.

Verzoekster maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De gedwongen verwijdering van verzoekster van het grondgebied zal vermoedelijk gebeuren op basis van huidige verwijderingsmaatregel, minstens kan het tegendeel niet worden aangenomen.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zouden komen, waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit zou verliezen.

Indien zou worden besloten dat de zaak niet hoogdringend is omdat de tenuitvoerlegging van het bevel voor de duur van het asielonderzoek tijdelijk opgeschort is, betekent dit dat na afloop van dit onderzoek verzoekster niet langer op nuttige wijze een vordering bij hoogdringendheid zal kunnen indienen aangezien de bij artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn op dat ogenblik verstreken zal zijn.

In die omstandigheden zou een dergelijke interpretatie van deze voorwaarde ertoe leiden dat verzoekster zich verstoken ziet van een daadwerkelijk rechtsmiddel, in het bijzonder omdat verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster wijst expliciet op het arrest van uw Raad van 20 november 2014, nr. 133.552. Hoewel er geen precedentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

Voor het eventueel vorderen van voorlopige maatregelen is tevens gesteld in artikel 39/85, § 1 dat “deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”. Verzoekster moet dus nu handelen. Er is bovendien geen enkele rechtszekerheid dat deze termijn zou herleven nadat de asielaanvraag van verzoekster zou worden afgewezen, wel integendeel.

Ook vanuit dit standpunt bepleit verzoekster dat aan het uiterst dringend karakter is voldaan.

Dat verzoekster zich pas nadat de asielprocedure is afgelopen zou kunnen beroepen op een rechtsmiddel, vormt in elk geval een onredelijke en arbitraire voorwaarde waardoor het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden wordt. Aan verzoekster moet een rechtsmiddel worden geboden dat haar effectief in staat stelt om binnen een zo kort mogelijke termijn de opgeworpen schendingen van het EVRM te onderzoeken.

De duurtijd van een intern beroep vormt een belangrijk onderdeel in de beoordeling of er sprake is van een effectief rechtsmiddel (zie EHRM Doran tegen Ireland, nr. 50389/99, § 57).

Dit geldt in het bijzonder omdat er geen enkele rechtszekerheid is (wel integendeel) dat verzoekster zich na de asielprocedure nog kan beroepen op de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gelet op hetgeen hierboven werd vermeld. Hierdoor zou verzoekster geen

rechtsmiddel hebben alvorens de verwijdering wordt uitgevoerd. De gedwongen verwijdering van verzoekster van het grondgebied zal vermoedelijk gebeuren op basis van huidige verwijderingsmaatregel, minstens kan het tegendeel niet worden aangenomen, waardoor moet worden vastgesteld dat de gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zouden komen, waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit zou verliezen.

De voorwaarde van het uiterst dringend karakter moet daarom als voldaan worden beschouwd (artikel 39/82, § 4 Vreemdelingenwet)."

2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat niet blijkt dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten actueel imminent is en dat het zelfs onzeker is of het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op korte termijn zal kunnen worden uitgevoerd, zo het al ooit zal kunnen worden uitgevoerd. De Raad kan immers niet voorbijgaan aan het feit dat verzoekster een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend en de indiening van deze aanvraag tot gevolg heeft dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds is geschorst. Zo verzoeksters tweede asielaanvraag zou worden ingewilligd, op basis van de door haar aangebrachte nieuwe gegevens – waaronder haar verklaring dat zij in een ander land van de Unie reeds een "positieve beslissing" kreeg – dan zal haar een verblijfstitel dienen te worden afgegeven waardoor de in casu bestreden beslissing wordt opgeheven.

Slechts in het geval verzoeksters asielaanvraag zou worden afgewezen en zij geen nieuwe aanvragen indient die een schorsende werking hebben kan de bestreden beslissing uitgevoerd worden. De Raad kan evenwel niet vooruitlopen op de beslissing die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (commissaris-generaal) zal worden genomen en slechts vaststellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij op korte termijn zal worden gerepatrieerd. Verzoekster kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de Raad het gegeven dat haar tweede asielaanvraag zal worden afgewezen als uitgangspunt moet nemen, aangezien dit zou impliceren dat verzoekster onbesuisd of ter kwader trouw handelde toen zij deze aanvraag indiende.

Zo de commissaris-generaal verzoeksters tweede asielaanvraag zou afwijzen – wat slechts een hypothese is – dan impliceert dit bovendien niet dat verzoekster, op dat ogenblik, niet over een effectief rechtsmiddel beschikt. Verzoekster vermog immers heden een gewone procedure tot schorsing tegen de bestreden beslissing in te stellen en kan deze met toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet activeren door, via een verzoek tot voorlopige maatregelen, de versnelde behandeling van dit schorsingsverzoek te vragen. Hierbij dient zij deze vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen uiteraard in te dienen binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, die dan begint te lopen vanaf het ogenblik dat zij kennis krijgt van de beslissing van de commissaris-generaal. Zij beschikt op dus wel degelijk over een effectief rechtsmiddel in die situatie.

In voorliggende zaak laat verzoekster na om aan te tonen dat de behandeling van haar vordering spoedeisend is. Deze vaststelling volstaat om de vordering als onontvankelijk af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK